

Израдка за Kolega

Original title *Un giocattolo per Natale*,
from *Il gioco dei quattro cantoni*

© 1980, Maria Ferretti Rodari and Paola Rodari, Italy

© 1991, Edizioni EL S.r.l., Trieste Italy

© Иво Йонков, *превод от италиански*

© Дамян Дамянов, *художник на илюстрациите*

© Свела Норма АД

София • 2021

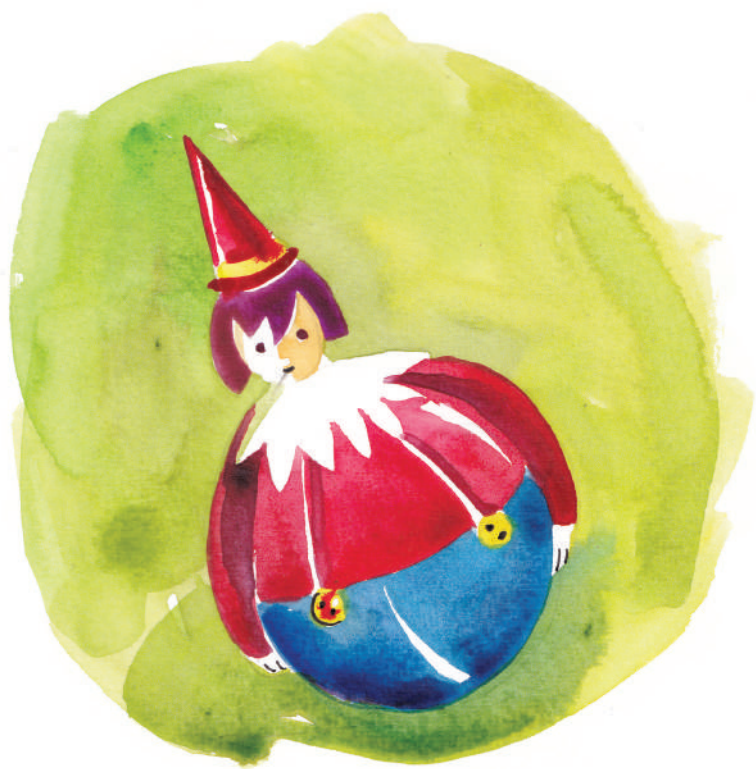
ISBN: 978-954-28-3738-1

ДЖАНИ РОДАРИ

Играчка за Коледа

Превод от италиански: Иво Йонков

 ciela

И малко едно време един господин, който излязъл да купи играчки, за да ги подари на своите деца и внуци за Коледа... Но да не разтягаме и усложняваме прекалено историята: онзи господин бях аз, и после, не съм господин. Ето ме значи да се скитам от магазин на магазин, да въздишам от витрина на витрина: все по-нерешителен, все по-объркан. Бях тръгнал с гордото намерение да купя на деца-

та играчките, които самият аз жадувах като дете, без някога да ги получа като подарък. Но сега онези играчки вече не съществуваха. Или пък бяха захвърлени по ъгълчетата и килерчетата под стълбищата да се покриват с прах. На преден план и на първата редица изпъкваха нови, напълно загадъчни за мен играчки. Не разбрах какво представляват, как функционират и забавляват. Може би, преди да изляза, е

трябвало да посещавам курс за модерната играчка и най-вече за онази, електронната. Но дали наистина съществуваше или не съществуваше подобно училище, където родители, дядовци и баби биха могли да опреснят своите знания и да се осведомят за вкусовете на своите деца и внуци, израсли в атомната ера, преминали в по-горния клас на пазара на международната индустрия за играчки?

– Елате – каза някакво гласче, – влезте, огледайте се наоколо, не стойте там, че ще пуснете корени на тротоара.

Гласът идваше от едно човече, изникнало от тясно и ниско магазинче без витрина. Кои знае от колко време се бях спрял на онова място след часове на напразно скитане; от колко ли време ме наблюдаваше странното дребо-сче, усмихнато зад своите огромни очила – единственото голямо нещо върху личицето, на което всичко беше малко: очите, носът, устата, мустачките, козята брадичка.

– Но вие играчки ли продавате? – попитах недоверчиво.

– Може би – отговори човечето. – Ако някой ги купи, аз ги продавам.

– Нека погледна.

Влязох в малката тъмна стаичка, където имаше място само за две дърве-

